

же съчувствие на тая печаль набръчи челото му и побѣди безъ время космытъ на главата му. На лицето му ся отражаваше, като въ огледало, най чувствителната меланхолия на душата му, самыятъ сладкій предметъ комуто ся открываше сърдцето му бѣше присѣтствието на единичката му дъщеря, която петъ-годишна ся лиши за всегда отъ майка си; дъщеря му тая бѣше самата устанѣлка на многочисленно семейство и ся наричаше Марія, както и сѣщата ѝ майка на която бѣше въ всичко живъ образецъ. Марія още въ дѣтинството си ся отличавахе съ хубость и колкото растеше, ставаше още повече прелестна. Онова което ѝ даваше очерователна прелестъ, бѣше религіозното ѝ благочестіе, невинността ѝ, цѣломудріето и сладката ѝ привѣтливость която ся выражаваше въ очитѣ ѝ; преди да встъпи въ пятнадесатата година на възрастьта си упражняваше и редѣше работытъ на отеческата си къща. Стаята въ която обыкновенно живѣяха отличавахе ся съ рѣдкѣ чистотѣ; и всичкитѣ покращающы до толькова бѣха чисты; щото ся виждаха наскоро да ся издѣзли изъ рѣцѣтъ на майсторѣтъ, и въобще всичката къща бѣше примѣръ на чистость. Марія на която ревността бѣше необуздана трудише ся да облекчава отецѣтъ си въ обработваніето на градината и минутытъ които посвѣщаваше на сладкото това занятіе бѣха за нея изворъ на не выразиимо веселіе, защото умныйятъ тойзи отецъ съ иждрытъ си и веселитѣ разговора, правяше работытъ часове, часове забавы.